

Inhoudsopgave

Voorwoord	Niels Bakker	Blz 3
Docent en gymnasium	??	Blz 4
Recensie	Beitsche Bruin-Bekius	Blz 6
De Romereis	Frank van Rossem	Blz 8
Cartoon		Blz 10

Voorwoord

December: een maand vol feestelijkheden, cadeautjes, verklede figuren, diners en algehele vrolijkheid. Een Romein zou zich goed hebben kunnen herkennen in deze omschrijving van wat wij al tijden zien als feestdagen vanuit een christelijke traditie. Maar decemberfeesten zijn veel ouder: Romeinen vierden al de Saturnalia – een soort Sinterklaasfeest en kerstdiner in één.

Dat zag er ongeveer zo uit, als men rekening houdt met de ontwikkeling van zo'n feest gedurende vele eeuwen. Vanaf 17 tot 23 december stonden Romeinse huishoudens op zijn kop. Slaven mochten bij de meester aan tafel dineren, óf vooraf, óf zelfs bediend door de heer des huizes. Het gehele huishouden droeg een vilten muts, die normaal uitsluitend het symbool was van een vrijgelaten slaaf: nu was iedereen gelijk in zijn eigen 'vrijheid'. Men gaf elkaar cadeautjes, soms met een *practical joke* of een surprise erin verwerkt. De cadeaus konden symbolisch zijn: een dobbelsteen, een schrijfpenn, botjes (inzet van een Grieks gezelschapsspel), een spiegeltje; soms ook groot en kostbaar, tot dieren en slaven aan toe. De bronnen willen dat de waarde van het cadeau omgekeerd evenredig was aan de kracht van de vriendschap of familieband. Dus, hoe beter de vriend, hoe waardelozer het cadeau. Ook werd er ruimte gegeven om met het huishouden te wedden en te gokken. Normaal werd dat binnenshuis niet geaccepteerd.

Ook toen waren er mensen die die decembervreugde liever aan zich voorbij lieten gaan. De vooraanstaande Romein Plinius bijvoorbeeld beschrijft hoe hij zich tijdens de Saturnalia steevast terugtrekt op zijn meest afgelegen studeerkamertje (zijn landhuis was ongetwijfeld enorm van omvang) zodat hij geen last had van het lawaai en het huishouden niet van zijn gebrek aan feestvreugde.

December is vanuit de christelijke traditie een tijd van bezinning en verdraagzaamheid. Dat kan ons land in ieder geval wel gebruiken na de turbulente verkiezingsstrijd van de afgelopen weken. Maar ook de Romeinse Saturnalia biedt ons een waardevol inzicht: zo'n 'gelijkheidsmuts' is misschien nog niet zo'n slecht idee. Heel Nederland een dagje verkleed als Piet?

In deze Viva Vox is er weer een bijdrage van een docent met een gymnasiumverleden, een boekverslag van Beitsche Bruin-Bekius over Asterix en de witte Iris (ism NRC) en een verslag van de Romereis voor klas 5 en 6.

Niels Bakker

Viva vox – docent en gymnasium

Toen ik als brugklasser voor het gymnasium kon kiezen, was dat geen heel bewuste keuze, maar wel één waar ik altijd blij mee ben geweest. Ik had namelijk pas vlak voor dat keuzemoment ontdekt dat er zo iets als het gymnasium bestond, doordat ik werd uitgenodigd voor een proeflesje Latijn en Grieks. Dat lesje was leuk en zo kwam ik (hier op Lariks) in gymnasium 2

terecht.

In het begin was dat wel even wennen na een mavo-havo-vwo-brugklas, maar gelukkig had ik al snel in de gaten dat ik mijn schoolwerk iets anders moest gaan aanpakken (lees: niet alleen overkijken, maar ook oefenen) en vanaf dat moment was ik helemaal op mijn plek. Ook de klas paste goed bij mij: het was gezellig

en als gymnasiumklas werden we een hechte groep.

Bij Grieks en Latijn genoot ik vooral van de mooie verhalen en van de opdrachten die met het dagelijks leven en de cultuur van de Grieken en Romeinen te maken hadden. Aan vertalen vond ik toen eerlijk gezegd nog weinig aan: ik zag het meer als een noodzakelijk kwaad om de teksten, die ik inhoudelijk wél interessant vond, te kunnen lezen. Een uitdaging was het ook. Bij veel andere vakken ging de lesstof mij makkelijk af, maar voor een mooi cijfer op een proefvertaling – en zo eerzuchtig was ik wel – moest ik echt mijn best doen.

Ook de theaterbezoeken en excursies vond ik altijd heel erg leuk en ik had het fantastisch gevonden om op Romereis te gaan. Helaas mochten de handtekeningenacties en brieven aan de schoolleiding niet baten en zou het

nog een paar jaar duren voor de Romereis op Lariks een traditie werd. Later heb ik dat trouwens helemaal goed gemaakt, want als docent ben ik een keer of tien met leerlingen in Rome geweest. Elke keer weer een fantastische ervaring!

Na het gymnasium ben ik klassieke talen gaan studeren en daarna docent geworden, dus de vraag of de gymnasiumopleiding voor mij nuttig is geweest, kan ik volmondig met ja beantwoorden. Maar ook nu ik geen Latijn en Grieks meer geef en ik bijna nooit meer direct met de klassieken te maken heb (behalve als ik op vakantie een museum of opgraving bezoek), heb ik nog altijd veel profijt en plezier van die brede gymnasiumopleiding.

Het feit dat ik heel precies heb leren lezen, goed heb leren analyseren en heb leren kijken vanuit verschillende perspectieven komt me als teamleider goed van pas. En toen ik Italiaans wilde leren, ging dat heel snel en makkelijk, omdat ik al Latijn kende. Maar het meeste plezier haal ik nog steeds uit mijn brede algemene kennis van mythologie, kunst en cultuur: doordat ik verwijzingen in bijvoorbeeld boeken, films of schilderijen herken, snap ik dingen beter en waardeer ik het denk ik ook meer. En last but not least: ook bij een pubquiz komt die kennis goed van pas!

Kortom: voor mij was het gymnasium een heel goede keuze, ik zou het zo weer doen!

Wie is deze oud-leerlinge, die tegenwoordig ook weer op onze school werkt?

Asterix en de witte iris.

Korte recensie. *De beste 'Asterix' in jaren parodieert de feelgood-goeroes - NRC*

HET IS EVERZWIJNEN-KNUFFELTIJD IN DE BESTE ASTERIX SINDS JAREN

Strip

Asterix-album 'De witte iris'. Tekst Fabcaro, tekeningen Didier Conrad. Uitgave Hachette/Goscinny-Uderzo. 48 pag, € 6,95

De nieuwe Asterix, *De witte iris*, het veertigste stripalbum over de kleine, onoverwinnelijke Galliër en zijn vrienden, leest soepel en zit boordevol grappen. Het is een voorlopig hoogtepunt in de vervolgreeks van de strip die niet meer door de oorspronkelijke (overleden) makers René Goscinny en Albert Uderzo gemaakt is. De tekenaar van deze zes vervolgalbums is dezelfde, Didier Conrad. Maar de scenarioschrijver is nieuw: de 50-jarige (strip)auteur Fabrice Caro, alias Fabcaro. Hij vervangt Jean-Yves Ferri.

Je zou bijna zeggen dat deze nieuwe Asterix 'ouderwets goed' is – maar dat klopt niet omdat Fabcaro een eigentijds fenomeen satirisch aanpakt in dit album: de groeiende 'positief denken'-mode. Je hebt al langer goeroes (zoals Wayne Dyer van *Niet morgen maar nu*) die positief denken en 'je ware zelf' ontdekken als middel prediken om 'echt gelukkig' te worden. Maar op sociale media zijn dergelijke hou-van-jezelf-zelfontplooiings-methoden nu populairder dan ooit.

Fabcaro heeft een heerlijk verhaal geschreven waarin hij de kachel aanmaakt met zulke zweeftheorieën. De Romeinse legerarts Viceversus hoopt Caesar te paaien door als goeroe zijn vorm van 'positief denken', gesymboliseerd door de witte iris, in het Romeinse leger te promoten. Hij mag proberen er de onoverwinnelijke Galliërs in Asterix' dorp mee te overwinnen. De dorpelingen, van Obelix tot Bellefleur, de vrouw van het dorpshef, vallen voor de charmeur. Zijn quasi-diepzinnigheden, zogenaamd van de Griekse feelgood-filosoof 'Philgoudoulos' zoals „Een probleem waarvoor geen oplossing is, is geen probleem”, gaan erin als koek. Everzwijnen worden geknuffeld. Didier heeft de conflicten die de charlatan veroorzaakt prachtig verbeeld, zoals bij Bellefleur die haar man verwijt: „Je verwaarloost me alsof ik een oude leuke wijnzak ben!” De ontknoping is Goscinny-esk. Er valt veel te genieten in dit Asterix-verhaal, dat ook vol terzijde-grapjes zit, zoals over hippe kooktrends met 'een dartel everzwijn op een bedje van struweel'.

Persoonlijke noot:

Een wat mij betreft geweldige aanvulling op mijn Asterix en Obelix collectie. Veel klassieke elementen zijn ook weer heel mooi verwerkt in deze uitgave. Ik ben persoonlijk niet heel erg gecharmeerd van de aanpassingen van de namen van de inwoners van het dorp, maar ik zet me eroverheen. Voor mij blijven nog altijd de meest hilarische en iconische uitgaven die waarin de volksaard op de hak wordt genomen met alle anachronismen van dien.

Beitsche

De Romereis

Frank van Rossem

Tja.... De Romereis.... Er is in de afgelopen jaren al veel over gezegd en geschreven door hen die er aan hebben deelgenomen, toch zijn er altijd weer nieuwe verhalen en ervaringen ondanks dat het programma niet zo heel veel verandert. Het gaat er vooral om met wie je naar Rome gaat, dat is wat deze reis zo uniek maakt. Zo zaten wij op een gegeven moment met de halve groep te weerwolven en na 3 rondes spelleider te zijn geweest had ik geen stem meer over en werd mij door de rest verboden nog eens spelleider te zijn. Dit is wat de reis zo leuk en gezellig maakt, wij zijn met 2 jaarlagen naar Rome geweest en dan trek je op met leerlingen die je eigenlijk niet kent en daar toch leert kennen. In Italië werkt alles, maar net niet helemaal, zo kwam het voor dat als je een deur te hard dichtsloeg er een tegel van de muur kwam of een auto van de carabinieri achter een militair konvooi aanreed en de bijrijder, bij gebrek aan beter, met een stopbord uit het zijraampje ging hangen om het overige verkeer tegen te houden of wanneer je door een controle van een Vaticaanse basiliek heen moest de dienstdoende agenten de metaaldetector hadden uitgezet en zelf met de beentjes omhoog op een stoel zaten. Deze komische situaties maken echt de Romereis. Natuurlijk moet ik ook even vermelden dat het ontzettend leerzaam was, anders krijg ik mevrouw Bruin-Bekius (en niet alleen haar;red.) op mijn nek dus hierbij: het was leerzaam.

Uitzicht op Ostia Antica vanaf één van haar gebouwen met aan de linkerkant iemands ellenboog.

Natuurlijk moeten docenten goed op hun leerlingen letten en constant koppen tellen, hier onze geliefde docent dhr. Bakker in actie.

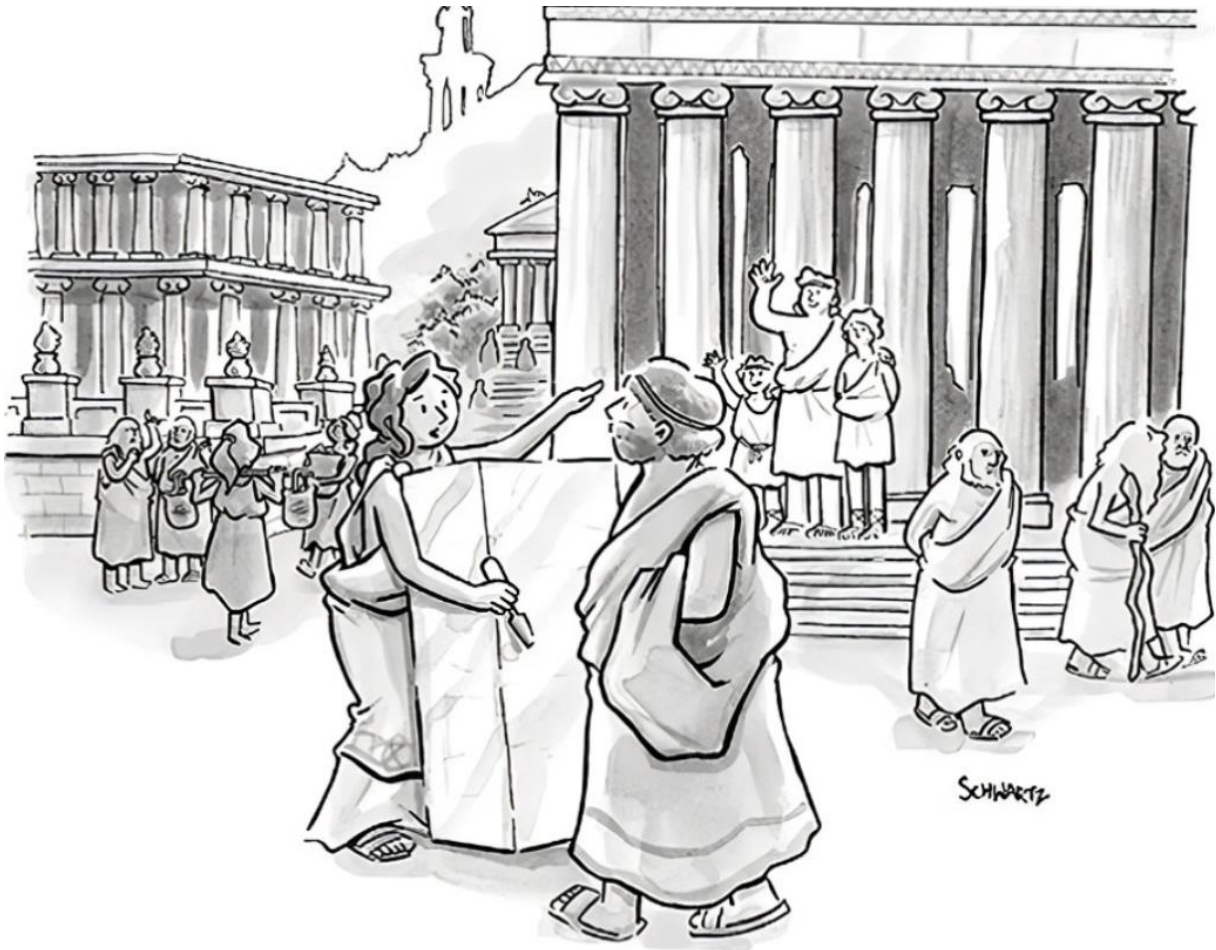

Het uitzicht vanaf de top van de Sint Pieter, hiervoor moet je wel 537 treden beklimmen.

CS VINCENT
VAN GOGH

Viva Vox

"Hey, would you mind taking a quick sculpture of me and my family?"